Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 210 (710) ♦ Четвер, 4 листопада 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

"ЗАМКИ" ЗНІМАТИ ЩЕ РАНО

Сьогодні — День прикордонника. От про кого не скажеш, що задарма їдять народний хліб! Лише за минулий тиждень на кордоні з Росією та Білоруссю прикордонники затримали контрабанди більш як на два мільярди карбованців. А командувач Прикордонних військ генерал-полковник Валерій Губенко віддав наказ прикордонним загонам ще більше посилити контроль.

Робота у хлопців в зелених кашкетах весь час на межі стресу. Порушники, нелегальні іммігранти, зброя, наркотики... Наряди, чергування, погоні, бойові тривоги... На заставі «Саловка» на Закарпатті, де побував наш фотокореспондент, і влітку, і взимку — «жнива». Західний кордон України нині, як, мабуть, і східний, не знає спокою. А окрім служби, доводиться дбати ще й про хліб насущний. У перервах між нарядами доглядають прикордонники свині, корову, заготовляють овочі, фрукти, сіно, дрова. Але за господарськими турботами не забувають про головне — хоч кордони й «прозорі», «залізну завісу» давно знято і для друзів ми завше відкриті, проте на кордонах України ще рано знімати надійні «замки».

Валентин ЛАБУНСЬКИЙ.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Особовому складу Прикордонних військ України

Шановні прикордонники !

Від усієї душі вітаю генералів, адміралів, офіцерів, прапорщиків і мічманів, сержантів і старшин, солдатів і матросів, ветеранів-прикордонників, робітників і службовців, членів їхніх сімей з усенародним святом — Днем прикордонника.

У цей знаменний для вас день особливо приємно відзначити, що за минулі два роки особовий склад військ зробив значний внесок у справу зміцнення національної безпеки на рубежах нашої Вітчизни, встановлення дружніх, партнерських відносин з прикордонниками сусідніх держав.

Глибоко певен, що ви й надалі робитимете все можливе, аби труд прикордонників України був постійно підпорядкований великій меті — забезпеченню мирних умов розбудови суверенної держави, надійній охороні і захисту її політичних, економічних та військових інтересів.

Зі святом вас, дорогі друзі!

Президент України
Л. КРАВЧУК.

Особовому складу Національної гвардії України

Шановні гвардійці!

Минуло два роки, як Верховна Рада України прийняла Закон України «Про Національну гвардію». Важливість завдань, покладених на Національну гвардію, підтвердило саме життя.

Захищаючи суверенітет України, її територіальну цілісність, а також життя та особисту гідність громадян, їхні конституційні права і свободи від злочинних посягань та інших антигромадських дій, ви тим самим робите свій вагомий внесок у зміцнення української державності.

Глибоко впевнений, що особовий склад Національної гвардії від рядового до генерала, свято виконуючи військову Присягу, дану на вірність народу України, завжди являтиме взірець самовідданого служіння йому, професійно виконуватиме службові завдання, чесною і сумлінною службою виправдає всенародну довіру.

В цей урочистий день щиро бажаю вам міцного здоров'я, щастя, благополуччя та нових успіхів у справі зміцнення нашої держави в ім'я миру і злагоди для народу України.

Президент України
Л. КРАВЧУК.

Продиктовано в номер

З нагоди обрання

Юзефа Олекси маршалом Сейму Республіки Польща Надзвичайний і Повноважний Посол України в цій державі Г. Удовенко передав йому особисте привітання від І. Плюща.

У привітанні Голови Верховної Ради України зазначено, що обрання Ю. Олекси на важливу посаду в польській державі свідчить про його особистий авторитет і підтримку здійснюваної ним політичної лінії. І. Плющ висловив сподівання, що Сейм нового скликання сприятиме всебічному розвиткові українопольського співробітництва.

Треба бути напоготові

У Росії не виключена загроза нового виступу консерваторів. Про це заявив у інтерв'ю німецькому журналу «Штерн» Президент Б. Єльцин. На його думку, події минулого жовтня засвідчили — навіть усередині державних структур є угруповання, які готові солідаризуватися з екстремістами. Якщо, наголосив Президент, відкладатиметься прийняття нової Конституції, яка має чітко розділити різні галузки влади, то жовтневі події можуть повторитися, можливо, навіть у серйознішій формі.

Наш «Олімп» з-за океану видно

Чималу партію своїх найсучасніших виробів відправило в Сполучені Штати на виставку «Америка—Україна», яка відкрилася 3 листопада, Світловодське виробниче об'єднання «Олімп». Колись підприємство працювало на оборону, а нині значно розширило асортимент продукції для «гражданки», яка, до речі, не поступається зарубіжним аналогам. Тож разом із станціями тропосферного та радіорелейного цифрового зв'язку за океан поїхали магнітоли, телемагнітоли, газові котли та інші вироби.

Спочатку було слово

Як ми вже повідомляли, у Києві працює виставка «Україна—Америка-93». Представлена на ній продукція десятків підприємств двох країн відображає спектр можливого економічного співробітництва України та США.

Учора виставку відвідав Президент України Л. Кравчук. Оглянувши експозицію, глава Української держави у розмові з журналістами сказав: «Я переконався, що є речі, виготовлені українськими підприємствами, які мають світовий рівень. Але нашу продукцію підводить реклама. Тому треба такі виставки проводити частіше». Л. Кравчук також наголосив, що задоволений переглядом експозиції.

Кораблі біля берегів Грузії

У відповідності з домовленостями між російською, грузинською, вірменською та азербайджанською сторонами, за погодженням з Президентом України кораблі ЧФ здійснюють охорону судноплавства біля берегів Грузії, а також охорону портів Поті та Батумі. Вчора судна ЧФ прибули із Севастополя на східне узбережжя Чорного моря. Кораблів дев'ять: два сторожовики, три великі десантні, два малі протичовнові і два тральщики. Як стало відомо з достовірних джерел, на борту кораблів перебувають морські піхотинці. Очолює місію командувач Чорноморського флоту адмірал Едуард Балтін.

Репліка

Обережно, ІТАР—ТАРС!

Усі шефи найбільших секретних служб світу повинні, починаючи з учорашнього дня, як один, подати у відставку. Вони посоромлені остаточно. Вони нічогісінько не знають. Виявляється, шановні читачі, в Україні розташовано зовсім не 176 стратегічних ракет. Скільки б ви думали? Ніколи не вгадаєте. Аж 1600! Ну а той, хто сумнівається, нехай прочитає вчорашнє зведення колись найбільшої радянської, а нині російської агенції ІТАР—ТАРС. У ньому чорним по білому написано з посиланням на агентство Рейтер (цитуємо): «Глава української делегації з ядерного роззброєння В. Бєлашов наголосив, що уряд України не порушить у парламенті питання про компенсацію за 1600 стратегічних ракет доти, доки не буде розв'язано проблему компенсації за тактичну ядерну зброю».

Телефонуємо до київського бюро Рейтер.

— Дивні переклади роблять у Москві з англійської, — сказав співробітник бюро Ростислав Хотин. — Так, у нашій інформації про брифінг в МЗС України згадувалась цифра «1600». Однак ішлося про боєголовки до ракет. Чому в тарсівському повідомленні вони перетворилися на ракети, важко сказати.

Ігор ГРУШКО.

ДО УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ГРОМАДСЬКОСТІ

З такою Заявою про повернення національно-культурних скарбів звернувся Президент України Л. Кравчук. У документі, зокрема, сказано: З відродженням Української держави почався новий період в історії українського народу, якому на тернистому шляху до незалежності довелося зазнати болісних втрат — фізичних, моральних, духовних. Особливо драматично склалася доля національних реліквій, історичних та культурних цінностей, значна частина яких за різних обставин була втрачена або опинилася за межами України.

Україна пропонує провести в Києві під егідою ЮНЕСКО міжнародну конференцію, присвячену проблемам повернення національно-культурних та художніх пам'яток, що були втрачені або переміщені під час другої світової війни.

Ми звертаємося до української та світової громадськості, до усіх, кому не байдужа доля наших історичних та культурних реліквій, з проханням допомогти в розшуку та в поверненні в Україну втрачених скарбів і запевняємо, що вони посядуть чільне місце в українській духовній світлиці.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

На засіданні **Комісії в питаннях законодавства і законності** обговорено подані робочою групою пропозиції щодо змін і доповнень до проекту Закону про вибори народних депутатів України. Законопроект пропонується на пленарні засідання сесії, що відновляться 9 листопада.

Над проектом виборчого закону працювала і Комісія з питань екології та раціонального природокористування. Розглянуто також хід підготовки загальнонаціональної програми охорони довкілля, висловлено думку щодо Указу Президента України «Про випуск державних товарних облігацій». Депутати зауважили, що цей документ прийнято всупереч статті 4 Закону «Про охорону навколишнього природного середовища».

Спільно з працівниками Міністерства зв'язку та Кабінету міністрів **Комісія з питань розвитку базових галузей народного господарства** на черговому засіданні розглянула проект Закону про зв'язок. Авторська група використала положення альтернативного варіанту, запропонованого народним депутатом Володимиром Московкою, пропозиції і зауваження, одержані від інших постійних комісій Верховної Ради, суміжних міністерств і відомств, відповідних науково-дослідних установ. Побажання й критику узагальнив міністр зв'язку Олег Проживальський, зробивши доповідь на розширеному засіданні комісії. Текст законопроекту запропоновано винести найближчим часом на обговорення сесією Верховної Ради.

Проблемам забезпечення підручниками шкіл, професійно-технічних училищ і вузів було присвячено чергове засідання **Комісії з питань народної освіти і науки.** Зазначалось, що Міністерство освіти допускає в цьому серйозні прорахунки. Не налагоджено тісної співпраці з видавництвами, слабко координується їх робота по своєчасному випуску необхідних посібників, художніх творів відповідно до навчальних програм. Було проаналізовано діяльність Міністерства освіти і структурних підрозділів галузі по реалізації статті 32 Закону «Про освіту» щодо розвитку мережі професійних училищ різних рівнів, зокрема вищих — на зразок агрофірм, в котрих відчувається особлива потреба в умовах здійснення економічних реформ. Вирішено приступити до напрацювання нормативно-правових документів, що визначали б статус та регламентували роботу таких навчальних закладів.

На засіданні **Комісії у справах жінок, охорони сім'ї, материнства і дитинства** проаналізовано хід підготовки проекту змін і доповнень до Закону «Про державну допомогу сім'ям з дітьми». З врахуванням пропозицій і зауважень, що продовжують надходити, вирішено доопрацювати законопроект і внести його на розгляд Верховної Ради в комплексі з питанням про внесення змін і доповнень до нормативних актів, які регламентують соціальні виплати населенню.

Прес-центр Верховної Ради України.

ПРІОРИТЕТНИЙ НАПРЯМ НАШОЇ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

З виступу Голови Верховної Ради України І. С. Плюща на засіданні комісій кнесету Держави Ізраїль

Шановний пане Голово кнесету Шевах Вайс, шановні члени кнесету!

Маємо дуже коротку, але насичену подіями плідну історію міждержавних і міжпарламентських стосунків між Україною та Ізраїлем.

На початку 1993 року відбувся державний візит Президента України Л. М. Кравчука до Ізраїлю, що став важливим етапом у розвитку договірно-правової бази наших взаємин. А зовсім недавно голова кнесету Ізраїлю шановний пан Шевах Вайс відвідав Україну.

Ми вийшли на цивілізований рівень відносин, які високо оцінюємо з погляду перспектив їх подальшого розвитку. Підписано шість міждержавних угод, готуються нові, серед яких особливої ваги ми надаємо розробці, підписанню і втіленню в життя торговельно-економічної угоди між Україною та Ізраїлем. Ми сподіваємось на ваше розуміння і допомогу в цьому. Між нашими країнами налагоджено регулярний обмін делегаціями парламентаріїв, науковців, бізнесменів, працівників промисловості і сільського господарства, представників окремих міст і регіонів. Зміцненню наших контактів сприяє встановлення регулярного авіасполучення між Києвом, Одесою, Сімферополем і Тель-Авівом, відкрито морську пасажирську лінію Хайфа — Одеса і вантажну — Маріуполь — Хайфа.

Внутрішня і зовнішня політика України щодо євреїв та Держави Ізраїль взаємопов'язана, оскільки ми високо шануємо той факт, що півмільйона громадян єврейської національності вносять гідний вклад у будівництво Української держави. Ми також цілком усвідомлюємо, що сотні тисяч євреїв упродовж XX століття виїхали з України до Ізраїлю, збагативши цю древню землю своїм інтелектом, своїми трудовими зусиллями.

Ми розглядаємо розбудову відносин між Україною та Ізраїлем як один з пріоритетних напрямів нашої зовнішньої політики.

Серед об'єктивних причин, що зумовлюють наш інтерес до Ізраїлю, є географічна близькість Чорноморського та Середземноморського регіонів, потенційні можливості розвитку широкомасштабного економічного, науково-технічного і культурного співробітництва.

Нас також цікавить унікальний досвід Ізраїлю в побудові держави, зокрема досвід функціонування демократичної парламентської системи, а також специфіка організації місцевого самоврядування.

Хочу коротко поінформувати вас про нашу державу. Суверенітет України став реальністю. І основним нашим досягненням вважаємо те, що політичні й економічні реформи в Україні здійснюються еволюційним, демократичним і правовим шляхом.

У процесі державотворення важлива роль належить Верховній Раді України. Свої зусилля вона спрямовує передусім на створення правової бази для поглиблення політичних та економічних реформ. Особлива увага приділяється розробці законодавчих актів, спрямованих на розбудову національної економіки, впровадження ринкових механізмів. З цією метою прийнято пакет законів щодо роздержавлення і приватизації, підприємництва, банківської діяльності, іноземних інвестицій тощо.

У країні створюються правові умови для широкого залучення іноземного капіталу в становлення національної економіки, запрошуємо ділових людей розвинутих країн до партнерського співробітництва, вкладення інвестицій на взаємовигідній основі.

Україна — багатонаціональна держава і її розвиток неможливий без утвердження в ній миру, злагоди, забезпечення рівних можливостей для самореалізації всіх етнічних груп. З цією метою Верховна Рада минулого року ухвалила Декларацію прав національностей України і Закон про національні меншини.

Національна політика України позитивно позначилась і на створенні умов для розвитку єврейської культури. Нині в Україні відкрито багато єврейських шкіл, діють єврейські культурні товариства, видаються книжки єврейською мовою. Нещодавно в Києві відкрився міжнародний Соломонів університет. Видаються газети «Єврейські вісті», «Відродження», «Хадашот».

Багатовікова історія українсько-єврейського співіснування знала різні часи, були в ній негативні і позитивні моменти, однак — це перш за все, історія мирного співжиття, співпраці і спільної боротьби проти загарбників. Головне, що об'єднувало такі не схожі за своїм соціальним характером, релігією і культурою народи, була їх історична доля.

Внаслідок нав'язаної зверху в минулі роки політичної денаціоналізації євреї, як і українці, були жертвами однієї політики: уніфікації і етноциду.

Дозвольте висловити кілька міркувань щодо нинішнього стану українсько-ізраїльських відносин у контексті сучасної міжнародної ситуації.

Оновлення і стрімкі зміни, що практично відбуваються в усіх регіонах світу, включаючи східноєвропейський і близькосхідний, породжують непрості проблеми. В цьому плані дуже важливою ми вважаємо пропозицію Президента України Л. М. Кравчука про скликання на найвищому рівні в рамках святкування 50-річчя ООН глобальної міжнародної мирної конференції з метою переосмислення реалій постконфронтаційного періоду, внесення коректив до існуючих структур безпеки і співробітництва, поділу праці.

Україна веде активну політику налагодження політичного та економічного співробітництва на багатосторонній та двосторонній основі, зокрема з країнами Чорноморського регіону. Україна вітала б приєднання Ізраїлю до зони економічного співробітництва країн Причорномор'я, на перших порах як асоційованого члена. Ми сподіваємося, що ця ідея відповідає національним інтересам Ізраїлю.

Україна високо оцінила факт укладання угоди між Ізраїлем та Організацією визволення Палестини, вважаючи, що в ситуації на Близькому Сході з'явилися якісно нові елементи компромісного і стабілізуючого характеру.

Україна готова взяти участь у близькосхідних багатосторонніх переговорах щодо співробітництва в регіоні. Україна була б зацікавлена у зміцненні торговельно-економічного співробітництва з Ізраїлем, іншими заінтересованими країнами цього регіону. Ми також бажали б поглибити співробітництво між Україною та Ізраїлем у сфері так званого «людського виміру».

Досвід показує, що багато проблем, які гальмують розвиток наших відносин, породжено недосконалістю законодавчої бази, «нестиковкою» ряду законів. Тут є велике поле діяльності для парламентаріїв України та Ізраїлю.

Шановні колеги!

Дозвольте мені побажати вам плідної роботи. Нехай завжди з вами будуть слова пророка Єремії (3, 16): «Так говорить Господь: на дорогах спиніться та гляньте і спитайте про давні стежки, де то добра дорога — то нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі».

До 50-річчя визволення Києва

Три відкриття фронтовика

Сьогодні чотириста ветеранів Великої Вітчизняної війни зранку вирушили до Вишгорода, Ясногородки, Катюжанки, Демидова, де в листопаді 1943 року розпочалася велика битва за Київ. Держадміністрації столиці України, області і райцентру подбали про те, щоб гості, а це здебільшого колишні воїни 60-ї армії, яка визволяла місто над Дніпром, були оточені і турботою, і увагою, і шанобою. Вони проїдуть місцями запеклих боїв, згадають минуле, пом'януть побратимів, які навіки залишились лежати у землі, рясно политій кров'ю її захисників.

А щоб ця зустріч відбулася, довелося попрацювати і місцевій владі, і клубу ветеранів «Пошук». Нарешті багаторічний труд багатьох людей набув, так би мовити, статусу документа: глави столичної і обласної держадміністрацій підписали положення про створення поясу бойової слави міста-героя Києва. Він проходитиме по Дмитрівському, Житомирському, Білогородському, Одеському, Обухівському — новому і старому шосе, а також через Бровари, Баришівку, Бориспіль, Гоголів, Борщів — так званий «Баришівський котел», де була лінія оборони Києва.

— Створення поясу бойової слави дозволяє нам уже на державному рівні зайнятися увічненням пам'яті полеглих, належним вшануванням живих, — розповідає голова клубу «Пошук», полковник у відставці, колишній фронтовик Георгій Ясєв. — Ще і ще раз вивчаючи документи, архівні матеріали, усе, що стосується оборони і визволення Києва, я зробив для себе три відкриття.

По-перше, історія вітчизняної воєнної фортифікації не знає потужніших оборонних споруд, аніж ті, що були створені навколо Києва. Це свого роду зразок воєнної фортифікації 30-х років. Члени нашого клубу, до речі, проводячи польові дослідження, відновили карти цих укріплених районів.

Друге, а, може, й найголовніше відкриття — це мужність і стійкість людей — киян, воїнів з усіх республік колишнього Союзу — які два з половиною місяці стримували фашистів, захищаючи Київ.

І третє, печальне відкриття: зневажливе ставлення до пам'яті захисників міста, незважаючи на парадні промови і різноманітні ювілейні і неювілейні вахти. Десятки тисяч воїнів, яких фашисти потіснили на лівий берег Дніпра, потрапивши в болотисту місцевість Баришівського, Броварського, Бориспільського, Яготинського, Переяслав-Хмельницького районів, склали тут свої голови. Ніхто не скаже, скільки їх тут полягло, де їх останній притулок. Ми бачили і занедбані безіменні могили, до яких нікому немає діла...

Може, й негоже у такий день говорити про малоприємні факти. Але попіл загиблих не повинен дати заснути нашій пам'яті. Слід вивчити і дослідити місця боїв, знайти непоховані останки, віддати їм останню данину, по-людськи виконати останній обов'язок перед полеглими за рідну землю. Це не потребує матеріальних вкладень, а лише нашої совісті. Тим більше, що клуб «Пошук» уже визначив місця, де, можливо, лежать у землі тисячі солдатів війни.

Проте неправда, що немає жодної можливості увічнити пам'ять загиблих. Хоч і не помпезні знаки, але ж встановили їх у багатьох місцях лінії оборони і визволення. Де ветерани зібрали скромні кошти, де сільські Ради, де школярі. Підфарбували, підрихтували, підремонтували і ходи укріплень, і дзоти. А державна адміністрація Харківського району Києва виділила 85 мільйонів карбованців, щоб спорудити капличку-пам'ятник у Кончі-Заспі, де було зроблено два великих поховання полеглих воїнів-оборонців і визволителів Києва 1941—1943 років. Шостого листопада тут будуть запалені свічки пам'яті.

В одному світі живемо, на одній землі, у європейській державі. То чому ж у нас така різна пам'ять до того, що повинно об'єднувати і в добру, і в лиху годину — до наших святинь?..

Валентина ПИСАНСЬКА.

Одним з найважливіших завдань держави є проведення приватизації. Без достатньої частки приватних підприємств у загальній кількості товаровиробників ринок неможливий. Підхід до приватизації, відповідно до Державної програми, передбачає загальну видачу приватизаційних рахунків і приватизацію за них переважної частки державних підприємств.

Приватизація: який шлях найефективніший?

Україна в ході приватизації копіює, з невеликою різницею, Росію. І хоча загальна економічна спадщина та загальні економічні хвороби вимагають однакового лікування, проте досвід Росії свідчить, що приватизація там йде не найефективнішим шляхом.

Оскільки приватизаційні рахунки використовуються ще мало, розглянемо, що ж дали ваучери Росії. При цьому слід врахувати, що ваучер більше відповідає ринковим відносинам, аніж приватизаційний рахунок, і ефективніший.

Насамперед не витримала випробування практикою теорія про те, що ваучери (приватизаційні рахунки) створюють однакові умови під час приватизації. В роки застою більшість населення отримувала приблизно однакові зарплати. Однак найкраще отоварити їх міг той, хто стояв біля розподілу дефіциту. Те ж саме відбувається і за приватизації. Ні за які кошти й ні за яких умов рядовий учитель, медсестра, пенсіонер тощо не придбають кафе в центрі Києва чи Одеси.

Аксіомою є положення, що ринок не може існувати за однакових обставин, і однакові рахунки суперечать основам ринку. Для ринку все одно, хто і як отримав власність, аби цей процес відбувався, і чим швидше, тим краще.

Минулого місяця на аукціоні в Ужгороді кафе «Закарпатський коровай» було продано за 3,3 млрд. крб. Навряд чи 600 тис крб. (вартість рахунку після індексації) відігравали вирішальну роль. І, найголовніше, якщо на аукціоні в кожного є додаткові 600 тис крб., то на цю величину лише збільшиться результат аукціону, й вирішальну роль все одно відіграватиме наявність інших засобів.

З іншого боку, акціонерні товариства в разі залучення приватизаційних чеків наразяться на негативні явища, котрі різко знизять ефективність їхнього функціонування. Частина акцій продається стороннім громадянам за приватизаційні рахунки, які держава погасить. Акціонерне товариство не отримає жодної копійки реальних засобів: 50 мільйонів приватизаційних рахунків не дають інвестицій, потрібних виробництву для оновлення, заміни основних фондів. Неможлива й структурна перебудова виробництва. Це по-перше.

По-друге, до корпоратизації, заплативши з прибутку податок, всі інші засоби розподілити серед працівників підприємства. Після акціонування частину прибутку у вигляді дивідендів необхідно буде виплатити стороннім акціонерам, які жодного відношення до виробничого процесу не мають. А вперто й наполегливо трудитися, щоб хтось отримував дивіденди, багато хто ще довго не буде готовий.

Схема застосування приватизаційного рахунку значно заплутаніша, ніж застосування ваучера. І якщо багато хто, не збагнувши, що з ними робити, відніс ваучери до інвестиційних фондів, то з приватизаційними рахунками це буде багато важче. У Росії, незважаючи на всю пропагандистську роботу, через 10 місяців від початку видачі на руки ваучера, 30 відсотків населення хотіли його продати чи подарувати, 29 — купити на нього акції (в т. ч. 15 — свого підприємства), а 41 — не знали, як ним розпорядитися.

Передача свого ваучера (приватизаційного рахунку) інвестиційному фондові взагалі еквівалентна внескові грошей на ощадкнижку. Відпадають ідеологічні заяви про те, що прокинеться почуття господаря, власника, зрозумілою стає суть операцій з приватизаційними паперами — створити великий первісний капітал у групи осіб, які, скуповуючи ваучери чи залучаючи їх в інвестиційні фонди, прибирають до своїх рук величезні державні кошти.

На 1 жовтня по Росії до інвестиційних фондів було внесено понад 8 мільйонів ваучерів, близько 10 мільйонів людей їх просто продали. Водночас постає питання: чому міністерства не змогли ефективно управляти галузями, а інвестиційні фонди зможуть?

Держава, а останнім часом особливо інвестиційні фонди, намагаються вселити в людей оманливі надії на надвисокі дивіденди. Однак, зважаючи на те, що основні фонди виснажено, а виробництво вимагає структурної перебудови, прибутку і дивідендів взагалі може не бути кілька років. Хоча б тому, що якщо підприємством керують розумно, то гроші на ньому будуть вкладати в розвиток виробництва.

Тут нашу економіку підстерігає небезпека стати на шлях «проїдання» капіталу. Пайовики АТ вимагатимуть дивідендів побільше і тієї ж миті. Навряд чи кого після останніх двох років задовольнять обіцянки благ у 1996 році і далі. Досвід показував, що багато які наші новоявлені бізнесмени, купивши якийсь об'єкт, прагнуть одержати негайно максимальний прибуток, аж ніяк не турбуючись про майбутнє.

З іншого боку, у першій інформації про АТ, котрі оголосили про продаж акцій за приватизаційні папери, фігурувало 12 АТ. Їхня рентабельність за 1992 р. (балансовий прибуток до суми статутного фонду) коливалася від 7 до 93 відсотків. Близько 30 відсотків йде на податки. Якщо розподілити решту прибутку серед акціонерів, матимемо на один приватизаційний рахунок від 1,5 до 19 тис крб. на рік. Варто також врахувати, що на акції прибутковіших АТ буде великий попит і на 600 тис крб. рахунку буде видано не 600 тисячекарбованцевих акцій, а менше. (По Росії на 1 ваучер (10 тис руб.) в середньому припадає 3,7 тисячерублевих акцій.) Таким чином, поки що йдеться в середньому про дивіденди близько 10 тис крб. на рік. Пояснити простому трудівникові, що 10 тис крб. — це все, що йому перепало від державного майна, буде дуже важко й спричинить посилення соціального напруження.

Створити клас власників розданням приватизаційних рахунків навряд чи вдасться. «Пара чобіт» — так було оцінено ваучер Росії (10 тис руб.), «пара імпортних чобіт» — так можна оцінити розмір українського приватизаційного рахунку. Важко вважати за власність те, що дає 10 тис крб. на рік, суму, на яку не можна купити швейну машинку, корову, велосипед, найдешевший кіоск.

Та чи може видача приватизаційних рахунків дати можливість створити клас підприємців? І тут не слід себе обманювати: за рік, за 500 днів і навіть за десятиріччя зробити все населення підприємцями неможливо. Навіть у найрозвиненіших країнах, де переважна частина населення — власники, підприємці всіх масштабів — від вуличного торговця газетами до найбільших капіталістів — становитимуть не більше як 10 відсотків працездатного населення.

Треба також пам'ятати, що власник може бути і поганим, і хорошим підприємцем. У США 53 відсотки новостворених підприємств банкрутують першого ж року існування, зазнають збитків і багато які з великих фірм. У той же час інші знаходять нові технічні й організаційні розв'язання і збагачуються. Тому злиденне існування державних підприємств спричинено не самою формою власності, а тим, що держава як власник неефективно ним керує, як нам здається. Громадяни, які одержали з рук держави приватизаційний чек, про який з ранку до вечора промовляли всі засоби масової інформації — «Ваш ваучер — ваш вибір!», а потім зубожіли (розрахунки показали, що 27 відсотків громадян, котрі почали свою справу у сфері малого бізнесу в 1993 р., у 1994 р. стануть банкротами), одержать такий негативний заряд, що в їхній особі держава надовго набуде запеклих противників усіх реформ. Отже, припустивши такий підхід до приватизації, тобто «обвальну приватизацію», ми одержимо або такий же «обвальний» стан економіки, або, в кращому разі, такий самий структурний стан, що його маємо зараз. У більшої частини населення і підприємств немає засобів для значної структурної перебудови економіки в необхідних напрямах. Даремні надії на «тіньовий» капітал. Ним буде придбано лише найцінніші об'єкти, а решту не лише не буде куплено, а й, навпаки, буде придушено з метою посилення монопольного становища. Оскільки цілі «тіньового» капіталу і держави різні, постільки й інвестування здійснюватиметься не за тими пріоритетами, котрі потрібні державі. Навіть якщо дозволити вільний викуп нашої власності іноземним фірмам, Україну можна перетворити лише на сировинний придаток Заходу з найшкідливішими і важкими виробництвами. Не будуть західні інвестори вкладати гроші тільки задля блага України. Це засвідчує досвід усіх країн, що розвиваються. Мета і основна рушійна сила ринку — прибуток. Без прибутку немає ринку. І цілковито вірне прислів'я: «Хто платить гроші, той замовляє і музику».

Валерій ХМЕЛЬНЮК,
народний депутат України,
директор Одеського
виробничого комбінату
ТСО України.
Сергій СИДНЄВ,
заступник генерального
директора ВО «Днепр»
ТСО України з фінансів.

(Закінчення в наступному номері).

Цифри і факти

Ні борщу зварити, ні чаю попити

Вранці глянеш у вікно і зразу зимно стає: земля у сивій паморозі, в калюжах — крига. Та ще холодніше, коли в полі видеш. Ні, не того, що там вітер з морозом вільно розгулюють, а від того, що бачиш.

На ланах Хмельниччини лежить 831 тисяча тонн цукрових буряків, на Вінниччині — 760, Тернопільщині — 520 тисяч... А по Україні — понад 5 мільйонів тонн невивезених з поля буряків! Що на них чекає завтра?

Сумно шелестить пожухлими стеблами кукурудза. Це — понад 3 мільйони тонн зерна. Умовно, адже з 1.160 тисяч гектарів впорано лише половину. Друга половина може, і то скоро, опинитися під снігом.

Городньої продукції зібрано лише п'яту частину. Морква, капуста, столові буряки напевне потраплять не на стіл, а під плуг. Добрива з них непогані, але що їсти нам узимку? Дорогі заморські концентрати?

Що робити? Німує поле. Мовчить уряд. А зима не чекає — все ближче і ближче підступає до наших осель. І їй байдуже, що мільйони тонн буряків та овочів згниють. Не її в тому вина. Як і в тому, що на 25 тисячах гектарів залишилася невикопаною картопля.

Тільки не кажіть, що я єхидствую, використовуючи «тимчасові труднощі». Це ж бо просто безглуздя: виростити гарний урожай і не мати чого їсти! Чи, можливо, не треба тривожитися? Нашкребемо валюти і привеземо з-за кордону імпортну картопельку. Та як наваримо «доларового» борщу...

Олександр ВИНОКУРОВ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Екран подій

... Гора іде до Магомета

З Ярославичів до райцентру Млинова Рівненської області — далеченько. Возити туди на переробку молоко — лише збитки. Бензин, відомо, в якій нині ціні. Що ж робити? Місцева сільрада і керівництво сільгосппідприємства знайшли вихід — збудували міні-молокозавод у селі. Чотири з половиною тонни молока щодоби переробляють, так би мовити, на місці. А продукцію реалізують у населених пунктах Ради та найближчих селах. Подібні малі переробні підприємства споруджують і в деяких інших селах району.

Пустимо фермера з торбою?

До українського уряду з проханням внести зміни в закон «Про селянське (фермерське) господарство» звернувся представник Президента в Чернівецькій області Іван Гнатишин. Він вважає, що в першу чергу слід переглянути той розділ, у якому членам господарств заборонено працювати за сумісництвом в інших організаціях, установах та на підприємствах. Понад 260 буковинських фермерів мають у своїх володіннях по три і менше гектарів землі. З мізерних наділів їм важко прогодувати сім'ї. Саме таких власників слід захистити, дозволивши їм працювати за сумісництвом. Ця поправка в чинному законодавстві вкрай необхідна, якщо хочемо врятувати малоземельного фермера.

Хліб із трофейної пекарні

Нині, коли із хлібом часто-густо буває дефіцит, не знають горя в радгоспі «Красноармієць», що в Красноармійському ж районі. Щозміни тут випікають до 200 рум'яних хлібин. А за «цех випічки» слугує вагон-пекарня німецького виробництва зразка 1942 року. Цей трофей працює на переможців справно. А поруч найближчим часом «красноармійці» планують звести свій — вітчизняний — вітряк. Тоді мука своя буде і уп'ятеро більше свого хліба випікатимуть, за яким уже сьогодні із міст навколишніх ідуть.

Нетрадиційна Туреччина

Напевно, немає в світі країни, товари якої були б так широко представлені на українських базарах, як Туреччина. Однак вони лише дещиця високоякісного товару, що виробляють турецькі фірми. Саме цей не знайомий нам і було представлено на другій турецькій ярмарці, що працювала в експоцентрі Торговельно-промислової палати України.

На думку директора—організатора виставки — фірми «Туяп» — Орала Сабрі, ці вироби значно дешевші, не поступаються якістю аналогічним товарам відомих світових фірм. Отже, сподіваються турецькі підприємці, ці товари матимуть в Україні великий попит.

І виростив, і розділив

Фермер з села Кирилівки-Шевченкового Звенигородського району Сергій Ткаченко, він же аспірант Черкаського інженерно-технологічного інституту і голова осередку Республіканської партії, виростив на 19-гектарній площі добрий урожай ячменю — понад 47 центнерів з гектара. До речі, на крутоярах. Свій перший ужинок фермер-республіканець розділив так: одну частину продав державі, другу залишив собі для підсобного господарства, а третю — 3 тонни добірного зерна — роздав учителям-пенсіонерам.

За повідомленнями наших кореспондентів С.МЕЛЬНИЧУКА, В.БАБУХА, Ю.ДОЦЕНКА, А.БОЄЧКА, Л.ТИТАРЕНКО.

Проблема

ДИХАЙТЕ ГЛИБШЕ! ПОКИ Є ЧИМ

Забруднення атмосферного повітря автотранспортом — одна з найболючіших проблем столиці. Те, що концентрація речовин-забрудників у повітрі, скажімо в районі Хрещатика, перевищує норму у кілька разів, відчуваєш самими легенями. Не позаздриш мешканцям районів Московської та Ленінградської площ, проспекту Перемоги: у часи пік тут зосереджується надмірна кількість автотранспорту. Торік при управлінні ДАІ ГУВС Києва створено відділ з попередження забруднення атмосферного повітря автотранспортом, і зараз у найбільш неблагополучних районах столиці можна зустріти екологічний патруль ДАІ. Сьогодні це практично єдина служба контролю за дотриманням власниками автотранспорту екологічних нормативів.

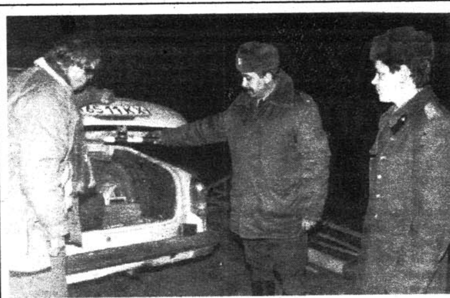
Разом із заступником начальника екологічного відділу УДАІ ГУВС Києва Миколою Пономарьовим спостерігаємо за роботою одного з екологічних постів ДАІ, що на Хрещатику. Інспектор зупиняє для перевірки «Москвича». Газоаналізатор складу відпрацьованих газів показує надмірний вміст оксиду вуглецю. Інспектор забороняє експлуатацію машини до відрегулювання двигуна.

— Про які норми може йти мова за нестачі пального? — запитую у Миколи Євгеновича. — Адже водії змушені, наприклад, замість бензину А-93 заливати 76-й з домішками етилу.

— Усе залежить від того, дбайливий власник автомобіля чи безгосподарний. Перевірка автотранспортних підприємств столиці засвідчила, що несправності автомобілів можна усунути за півгодини, а то й скоріше, без додаткових матеріальних витрат. Там, де ВТК систематично здійснює контроль вмісту відпрацьованих газів і регулюють двигуни, транспорт експлуатується без зауважень. В інших автогосподарствах екологічні нормативи порушує 50—60 відсотків рухомого складу. Хоч інколи для доведення до норми досить просто почистити карбюратор або відрегулювати паливну систему двигуна.

— Але ж наш ненав'язливий автосервіс...

— Нещодавно, як експеримент, поряд з екологічними постами ДАІ у Києві з'явилися пункти, на яких за бажанням власника регулюють двигуни затриманого транспорту. Що ж до станцій технічного обслуговування, то деякі з них (особливо комерційні) не мають діагностичного обладнання і займаються переважно усуненням дрібних несправностей ходової частини автомобіля.

Тим часом осьову лінію дороги закриває чорний шлейф автокрану. Микола Євгенович зауважує:

— Чинне законодавство не дає змоги вживати ефективних заходів щодо власників транзитного транспорту. А це — 60 відсотків загальної кількості автозасобів, які щодня отруюють повітря Києва. Інспектор ДАІ тільки фіксує порушення. Потім матеріал направляється в держадміністрацію за місцем проживання власника автомобіля (як того вимагає Адмінкодекс), де згодом розглядається адмінкомісією. Якщо в результаті такої складної процедури штраф і буде стягнуто, то до бюджету столиці він все одно не надійде. До громадян інших країн СНД застосувати санкції взагалі неможливо.

— Але ж треба шукати якийсь вихід...

— Ми входили до держадміністрації Києва з пропозицією встановити при в'їзді у місто пункти контролю за викидами відпрацьованих газів транзитного автотранспорту. Порушникам треба ставити позначку у дорожньому листку і забороняти в'їзд до міста, стягувати з них штрафи. Не виключаю можливості введення екологічного мита за в'їзд іногороднього транспорту. Порушників природоохоронного законодавства має притягувати до відповідальності державтоінспектор на місці.

Гадаю, до пропозицій працівників екологічного відділу ДАІ варто прислухатися. Адже для Києва чотири щоденні екологічні пости ДАІ — крапля у морі 200 тисяч приватних автомобілів, 60 тисяч транзитних і такої ж кількості належних столичним підприємствам.

Ганна РОМАНЦОВА.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Дива!

«Як у воду дивився...»

На черговій зустрічі представника Президента в Рівненській області Романа Василишина та голови обласної Ради Петра Прищепи з представниками партій і рухів колишній перший секретар обкому компартії (нині — секретар ЦК КПУ) В. Луценко сказав: «Комуністична партія України має багато відмінностей від колишньої. Це партія майбутнього...» Якого саме майбутнього — звичайного чи світлого — Віталій Іванович не уточнив.

Товариш секретар також звернувся з проханням забезпечити рівні умови для діяльності усіх політичних партій, а конкретніше — «надати дві-три кімнати для партій лівого спрямування». На це прохання несподівано зреагував... керівник рівненської письменницької організації Євген Шморгун. «Пам'ятаєте, Віталію Івановичу, — сказав письменник, — як свого часу на засіданні обласного партактиву ганьбили громадянина Рівного пана Шермана за те, що надав Рухові, який щойно зароджувався, кімнату у власній квартирі? Пан Шерман тоді сказав: «Не поспішайте, Віталію Івановичу. Прийде час — і ви теж будете шукати притулку». Як у воду дивився...»

Кімнату шукають.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.
Рівне.

Подробиці

КУЧМА ВИПРАВДОВУЄТЬСЯ?

Своє перше після відставки інтерв'ю Леонід Кучма дав дніпропетровській газеті «Наше місто». Погоджуючись свого часу поміняти крісло директора великого «секретного» заводу на крісло прем'єра, Леонід Данилович, з'ясовується, не знав двох речей: «Перше — що у вищих ешелонах влади немає нічого святого... І друге: як і всі, вірив, що Україна така багата, що годувала весь Союз. З'ясувалося — так, багата. Та чи годувала?»

Ось у цих «іграх», коротше, Леонід Кучма не побажав брати участі. Хоч здивований, як обернулася затія з відставкою очолюваного ним уряду: всі, крім Кучми, залишилися на своїх місцях. Отже, не «безпорадний» уряд комусь заважав, а прем'єр? На запитання, чому ж останнього року Кабінет міністрів так і не спромігся на економічні реформи, Леонід Данилович відповів, що «з нинішнім складом Верховної Ради нічого серйозного зробити не можна».

Продиктовано в номер

Звернення українських моряків до Президентів України і Росії

Екіпаж сторожового корабля «Гетьман Сагайдачний» виступив зі зверненням до Президента України Л.Кравчука і Президента РФ Б.Єльцина. Моряків дуже хвилює діяльність Координаційної ради офіцерських зборів ЧФ і друкованого органу військової ради ЧФ газети «Флаг Родины». У зверненні підкреслюється, що Координаційна рада офіцерських зборів, як і загальнофлотські делегатські збори, які регулярно скликаються, за час свого існування завдали величезної шкоди цивілізованому розв'язанню проблеми ЧФ, оскільки своїми діями, як правило, торпедували всі рішення щодо ЧФ. Крім того, Координаційна рада відома своєю активною підтримкою колишньої ВР РФ. «Вважаємо, що такий орган має бути заборонений», йдеться у зверненні.

Одночасно українські моряки звертають увагу Президентів на «деструктивну, провокаційну роль газети «Флаг Родины», яка проводила впродовж тривалого часу активну антипрезидентську кампанію. Моряки просять Президентів ужити відповідних заходів до вищеназваних та їм подібних структур і покласти край розпалюванню міжнаціональної ворожнечі в Криму.

А у нас в квартирі газу нема

У ряді мікрорайонів Сімферополя, Севастополя та інших міст Республіки Крим будинки виключно без природного газу. Ситуацію обговорено на нараді у ВР Криму з участю спікера кримського парламенту Миколи Багрова і на прес-конференції представника Президента України в Севастополі Івана Єрмакова.

Виступаючи на нараді, М.Багров сказав: «Розраховувати сьогодні треба лише на власні сили. Фікцією стала рублева зона на території СНД, якщо навіть Казахстан, який тримався із останніх сил, заявив про необхідність введення власної валюти. Необхідно шукати, знаходити і реалізовувати будь-які можливості для виправлення ситуації. Але люди повинні бути забезпечені всім необхідним». На думку учасників наради, необхідно підняти до реального рівня тарифи на енергоносії, в тому числі і для населення, встановити якнайсуворішу систему відключення поставок газу, щоб не довести до вибухів на газопроводах, відкрити «зелену вулицю» інвестуванню «Чорноморнафтогазу» з метою якнайшвидшої розробки нових родовищ газу. Підкреслювалася необхідність віднайти можливість надання об'єднанню «Кримпаливо» додаткового стомільярдного кредиту для створення резерву паливно-мастильних матеріалів.

А І.Єрмаков повідомив журналістів, що Крим заборгував постачальникам газу понад 18 мільярдів карбованців. Севастополь же розплатився повністю. Але оскільки всі лінії газопроводів йдуть через територію Республіки Крим, Севастополь отримує лише 30 відсотків газу. У місті пішли на крайній захід. Відключена подача газу на промислові підприємства Севастополя. На черзі — відключення військових об'єктів. На жаль, не опалюється половина житлових будинків. Уже тиждень всі жителі не отримують гарячу воду. І.Єрмаков звинуватив у становищі, що склалося, уряд Республіки Крим.

Сидить управа... на скарбах

У підвальному приміщенні Рівненської міської управи знайдено скарб. Позавчора ввечері комісія, до складу якої входили депутати міськради Алла Чеснокова, Михайло Данькевич та деякі інші особи, знайшли поклади ... гуманітарної допомоги — взуття, одяг, продукти, дитячі іграшки і т.д. «Поклади» попередньо оцінюються у мільярди карбованців, а перебувають вони у «схроні» з грудня минулого року.

Комісія встановила, що ключі від «закромів» — у колишнього директора департаменту соціального обслуговування населення міськуправи Івана Кирилецького, нині напівдоцента (0,5 ставки) Рівненського педінституту.

Уранці після вечірнього рейду врешті-решт (набрався кворум) відбулося засідання 12-ї сесії Рівненської міськради. Та помилиться той, хто припустить, що депутати негайно взялися обговорити заплановані ще влітку питання підготовки до зими чи приватизації. Першим було винесено на обговорення питання про вищезгаданий «скарб». Дехто ще пропонував — про нечесний розподіл квартир... Створено комісію. Подробиці — в одному з наступних номерів.

Щойно з друку

Тепле слово «Холодного Яру»

У Черкасах побачив світ новий літературно-громадський альманах «Холодний Яр» — спільне видання обласної організації Спілки письменників України та Товариства української мови імені Тараса Шевченка Південної Австралії, очолюваного письменником Пилипом Вакуленком. Видруковано альманах на кошти української діаспори Південної Австралії. На його сторінках — поетичні, прозові твори літераторів Шевченкового краю та Австралії, публіцистичні роздуми. Особливо зацікавлено сприйняли видання учасники виїзного засідання Української всесвітньої координаційної ради, що відбулося у Чигирині. Відомий професор зі США Тарас Гунчак пожертвував сто доларів на друге число альманаху.

Лідія ТИТАРЕНКО.
Черкаси.

Отакої

Рекет і медицина

Відомий в Одесі лікар В.Р. Файтельберг-Бланк — доктор медичних наук, професор, генеральний директор українсько-американського товариства «Парацельс» — одержав поштою листа: «Вікторе, ти надто активний, позбавив нас пацієнтів і доходів. Дай оголошення до газети про закриття усіх аптек і припини прийом на 8-й станції. Інакше — всі аптеки будуть знищені, а з тобою щось скоїться. Твої колеги».

Чим же розгнівив «колег» професор медицини? А тим, що керований ним товариством, маючи поліклініку, стаціонарну лікарню, мережу аптечних кіосків, обслуговує хворих за багато нижчими розцінками, ніж різні медичні кооперативи й валютні аптеки, або й безплатно.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

Реклама

Їхня точка зору

Вами грають у доміно

Здається, у Москві дехто не спить ночами, будуючи дедалі нові плани, як максимально скористатися з беззастережної підтримки Заходом тамтешньої «не зовсім демократичної, зате стабільної» виконавчої влади. Одним з таких планів є реанімація концепції Росії як гаранта спокою на просторах колишнього Радянського Союзу. Не так давно пролунало відповідне звернення до ООН, яка мала легалізувати такий статус Росії і, тим самим, практично дозволити її збройним силам втручатися у події будь-де в СНД.

Тоді цей номер «не пройшов», зокрема, завдяки активним протестам самих держав—членів СНД, у тому числі й України. Тепер у Москві вирішили спробувати ще раз. До справи взявся міністр закордонних справ Росії А.Козирєв, поставивши це питання на переговорах у Лондоні, які мали місце цими днями. Консервативний уряд поспішив назустріч. Як пише газета «Дейлі телеграф», «Москва досягла успіху у своїх зусиллях заручитися підтримкою Заходу... ролі російської армії як сили з підтримання миру на територіях, які вона втратила (!) після розпаду Радянського Союзу». З посиланням на тамтешні урядові джерела, газета повідомляє, що торі не тільки погодилися з претензіями Москви, а й пообіцяли докласти зусиль, щоб провести відповідне рішення через ООН. Створено навіть спеціальну групу експертів обох країн «з вироблення критеріїв, за якими втручання Росії (у конфлікти) могло б бути санкціоновано міжнародним мандатом».

У Лондоні при владі — реалісти, які чудово розраховують ситуацію на кілька ходів уперед. Там зважають на те, що (цитуємо «Дейлі телеграф») «ці дії розглядатимуть з глибокою підозрою такі держави, як Україна, які вважають таку активність російської армії за прояв «неоімперіалізму», покликаного повернути їх назад під ярмо Кремля». Проте на Уайтхоллі, де розташовані урядові установи, на цей чинник явно вирішили не зважати...

Втім, хіба лише про Лондон можна говорити?

І за океаном, як пише «Нью-Йорк таймс», «тамтешні політичні діячі не звертають уваги на питання, яке насправді мало б завадити їм спати ночами: це намагання Росії відновити винятково сферу свого впливу на території колишнього Радянського Союзу».

Причина, яка здавалося б, мала викликати безсоння керманичів зовнішньої політики США, ясна. Адже «збирання земель» колишнього СРСР під трикольоровим прапором і в майбутньому повернення Росії (спадкоємиці Союзу на політичній карті) позицій наддержави — конкурента США — така перспектива навряд чи могла б захопити розум американських можновладців. Але вони воліють лише спостерігати те, що відбувається.

А що відбувається? На думку тієї ж «Нью-Йорк таймс», колишні радянські республіки, немов кісточки доміно, падають під тиском Москви, яка прагне знову утвердити свої імперські прерогативи. Цей процес нині наближається до свого логічного завершення, і погляди Москви звернені на Україну.

Газета наводить приклади цього доміно — Грузія, Молдова, Азербайджан — і зазначає, що це лише прелюдія до заключного акту: «Йдеться про Україну. Москва намагається завадити боротьбі свого найбільшого сусіда за незалежність». На думку газети, в економічній галузі Росія свідомо поглиблює внутрішньополітичну кризу в Україні, позбавляючи її життєво важливих енергетичних поставок, а в політичному плані — веде успішну дипломатичну кампанію з метою ізолювати Київ на міжнародній арені у суперечці щодо ядерної зброї колишнього Радянського Союзу».

Резюме газети недвозначне: Україна, яка стоїть на межі хаосу, вже зробила серйозні поступки Москві. Вона погодилася на тісніше економічне співробітництво з СНД і здала весь Чорноморський флот російському ВМФ. Тепер особливий доступ Росії до чорноморських портів України і згода України вступити до договору про безпеку СНД, в якій домінує Росія, — це, мабуть, лише справа часу.

Висновок, що й казати, безжальний, але багато в чому справедливий.

Підготував Володимир САВЦОВ.

P.S. Генеральний секретар ООН Б.Галі, який перебував у Лондоні практично одночасно з А.Козирєвим, заявив, що російські війська не одержать мандата ООН на проведення миротворчих операцій у колишніх республіках СРСР. «Ми будемо вітати їх участь в операціях в Азії, в Америці. А до колишніх радянських республік ми повинні посилати війська з Латинської Америки, Африки і Азії», — сказав він в інтерв'ю кореспондентові агентства Рейтер.

Експрес-інформація

Подбали про матеріальне й духовне

З триденним робочим візитом у Будапешті перебувала українська делегація на чолі з віце-прем'єр-міністром України В.Євтуховим. Відбулися переговори з міністром міжнародних економічних зв'язків Угорщини Б.Кадаром. Під час зустрічі з представниками угорських провідних фірм йшлося про конкретне співробітництво між двома державами, зокрема про поставки до Угорщини українських товарів та електроенергії, а звідти — медикаментів, нафтопродуктів, автобусів тощо.

Тим часом група ректорів провідних вузів України відвідала Бельгію на запрошення Генерального секретаріату міжнародних зв'язків франкомовної спільноти країни. Мета поїздки — якомога скоріше залучити українські вищі навчальні заклади до світової міжнародної програми «Темпус». Гості відвідали Вільний університет Брюсселя, древній католицький університет Лювен, університети Монса та Льєжа.

Вплинула революційна спадковість

Відновлювальний з'їзд комуністичної партії Азербайджану відбувся в Баку. Як відомо, ця політична організація припинила своє існування два роки тому. Генеральним секретарем відродженого загону азербайджанських комуністів обрано С.Саядова, який до цього очолював Партію революційного відродження.

Однієї мирної угоди замало

Кілька діб триває запекла артилерійсько-мінометна перестрілка між муджахеддинами ісламського руху опору й проізраїльськими колабораціоністами з «Армії Південного Лівану» в районі міста Суджуда на півдні Лівану. Сторони зазнають значних втрат живої сили й техніки. Вертольоти ВПС Ізраїлю прочісують з повітря русло річки Литані, атакуючи з тилу партизанські загони муджахеддинів.

Федерація чогось варта, коли вміє захищатися

Основні положення воєнної доктрини Російської Федерації схвалено на черговому засіданні Ради Безпеки країни, яке відбулося під головуванням Б.Єльцина. Цей документ стане складовою частиною загальної концепції безпеки Росії, яка сьогодні розробляється. У ньому, зокрема, визначено політичні, воєнні, воєнно-технічні й економічні основи військового будівництва, розвитку, використання й забезпечення збройних сил та інших військ Російської Федерації. Нова доктрина має суто оборонну спрямованість, говориться в документі. Вона зорієнтована на активний захист життєво важливих інтересів і безпеки Росії, запобігання війни та збройних конфліктів.

Чиї плани здійсняться

Широкомасштабний наступ на місто Хобі у Західній Грузії, утримуване прибічниками екс-президента З.Гамсахурдіа, чинять грузинські урядові війська. Якщо їм вдасться оволодіти цим населеним пунктом, то шлях на столицю повстанців — місто Зугдіді — буде відкрито. Для проведення такої наступальної операції із Східної Грузії прибувають загони резервістів, загальною чисельністю більш як тисяча бійців.

Водночас надходять повідомлення, що звідисти розробили план «визвольного» походу на Тбілісі. У його втіленні прибічники екс-президента розраховують на бойовиків з Північного Кавказу.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

З «гарячих» точок

Зустріч з батьківщиною відкладається

«Багато таджицьких біженців залишиться, очевидно, зимувати в Афганістані. Розраховувати на їх повне повернення вже цього року не випадає», — заявив Франсуа Перлот, голова Верховного комісаріату ООН у справах біженців.

Згідно з офіційними даними, з 60 тисяч громадян Таджикистану, котрі опинилися внаслідок громадянської війни на території суміжної держави, додому повернулося близько 23 тисяч. Неофіційні джерела називають дещо більше число, бо біженці могли перетинати кордон напряму, обминаючи контрольно-пропускні пункти. І все ж тих, хто повернувся, надто мало.

Гальмування процесу репатріації сталося через низку причин. Серед них — спалах холери, занесеної до Таджикистану ззовні в липні цього року. А також закриття у цьому зв'язку контрольно-пропускного пункту Термес, через який проходив потік біженців.

Можливо, і серія терактів, що їх було вчинено кілька місяців тому проти тих, хто повернувся, залякали й тих, хто хотів повернутися. На думку експертів, організаторами вбивств могли бути бойовики таджицької опозиції, не зацікавлені у поверненні своїх співвітчизників на батьківщину. Адже в такому разі вичерпається джерело «призовників», котрі поповнювали їх свіжими силами.

До того ж перед тими, хто повернувся, постала проблема житла, бо їхні будинки зруйновано. А уряд поки що не в змозі забезпечити всім дах над головою. Величезну допомогу у розв'язанні цієї проблеми надають міжнародні організації — понад тисячу будиночків буде збудовано в Таджикистані за сприяння ООН. Багато сотень наметів уже розподілив Міжнародний Червоний Хрест. Проте цього замало.

Юрій КУШКО.

Душанбе.

Фотофакт

А на додачу — лицарські турніри

Саксонський замок Везенштайн — одна з численних архітектурних пам'яток Німеччини. Його історія сягає корінням аж до 1200 року.

Нині в його стінах — музей, котрий часто відвідують туристи. Крім традиційних екскурсій, задля розваги відвідувачів проводяться сільські свята, влаштовуються лицарські турніри (на знімку).

Фото Центральбільд — ІТАР—ТАРС.

А як у них!

Албанія реформується, хоча й повільно

«Ми довгий час були замкнена держава», — заявив міністр економіки Албанії Генк Рулі. На його погляд, це одна з головних причин незначного іноземного інвестування. Поки що зарубіжні компанії вкладають капітали лише в розвиток туризму та пошук нафти.

Водночас у країні повним ходом йде приватизація. Майже 80 відсотків торгових об'єктів та 60 відсотків транспорту приватизовано. Проте роздержавлення майже не зачепило промисловості. Селянам, які становлять 60—70 відсотків більш як тримільйонного населення Албанії, повернено 90 відсотків землі. Президент країни Салі Беріша, який прийшов до влади у квітні 1992 року, вважає, що через два роки Албанія цілком забезпечуватиме себе сільськогосподарськими продуктами. У галузі харчової промисловості вже створено понад 100 спільних, переважно з італійцями, підприємств. Протягом перших двох років існування їх оподатковують у розмірі лише 5 відсотків. До речі, нещодавно в Тирані побував екс-президент США Джиммі Картер. Салі Беріша запевнив його, що будуть приватизовані навіть радіо та телебачення.

Експерти міжнародних організацій констатують, що в Албанії реформа, хоча й повільно, але рухається. Та проблем вистачає. В країні, наприклад, безробітні становлять 18 відсотків працездатного населення. Порівняно з 1990 роком експорт зменшився з 91,5 до 41,7 мільйона доларів. Дещо збільшилося виробництво нафти та міді. «У зовнішньоекономічній діяльності нашими пріоритетами є Італія та Німеччина. Серед балканських країн — Греція, Болгарія і Туреччина», — наголосив Президент. До речі, Албанія є членом Чорноморської економічної зони, до якої входить і Україна.

Спартак ТОЛОКА.

Реклама

Милосердя

«Ми молимося за вас...»

Біженці з Абхазії дякують Україні за гуманітарну допомогу

Як уже повідомляла наша газета («ГУ» від 26.10.1993 р.), з ініціативи Федерації профспілок України до Тбілісі було доставлено вантаж з гуманітарною допомогою біженцям з Абхазії. Понад 200 тисяч вигнанців опинилися без даху над головою. Готелі, табори, курорти Грузії перетворено на пункти для біженців. У країні, спустошеній затяжними воєнними конфліктами, практично немає можливості допомогти цим людям матеріально. Тисячі жертв лягло на вівтар війни. Голод і холод вимагають нових.

Війна внесла сумні корективи в слова колись популярної пісні Вахтанга Кікабідзе: якщо по Тбіліському аеродромі пробігає лайнер — це не «проводи кохання», а чергова зустріч вантажів з гуманітарною допомогою. Для «проводів» майже не залишилося підстав: рейсові пасажирські літаки нині рідко пробігають злітними смугами. Працівник аеропорту розповів, що з цивільному аеропарку «залишилося два борти». (У вересні два ТУ-154 абхазька сторона збила тепловими ракетами. Загинули 132 пасажири та члени екіпажів).

Україна, звичайно, не виняток: гуманітарна допомога біженцям з Абхазії надходить з багатьох країн. Голова Об'єднання профспілок Грузії Іраклій Тігуші навіть гірко пожартував, що останніми тижнями він і заступники перекваліфікувалися на вантажників. Але саме наша допомога, можливо, багато скромніша за дари традиційних заморських благодійників, найбільше зворушила грузинів. Там добре знають, що нам самим живеться несолодко, що і в Україні дуже сутужно з продуктами та ліками, що, по суті, ми ділимося останнім.

— Дякуємо вам! Слава Україні! — впізнали нас по синьо-жовтих значках на проспекті Руставелі, в парламенті, хлібних чергах.

— Ваш рейс — символ справжнього братерства, а не просто певна кількість привезеного вантажу, — перший заступник Голови Верховної Ради Грузії Вахтанг Гогуадзе не гребує у дипломатичну чемність: вертольоти з тризубами у сванетських горах реабілітували в очах грузин слова, що в нас ще асоціюються з комуністичним минулим, — «братерство», «інтернаціоналізм». Україна для них — це врятовані біженці, це ліки, привезені нами для хворих дітей.

Організаторам гуманітарного рейсу і справді було нелегко зібрати цей вантаж. А якби не допомога командувача військово-повітряних сил генерал-лейтенанта Володимира Антонця та його людей, зібрані речі, мабуть, ще й досі припадали б пилом на імпровізованих складах. Сотні українців — всупереч анекдотам про хохляцьку скнарість — виявили готовність внести частку в добру справу. У Київській миловарні, куди начальник відділу гуманітарних питань Федерації Лариса Мельник звернулася із «грузинським» замовленням, не було гліцерину. З чотирьох областей звозили його на завод, дізнавшись, кому призначається продукція. Мило завантажували на літак ще теплим. Я бачила, як стара грузинка цілувала цей маленький брусочок. Він був для неї справжнім скарбом: цілок — єдина річ, яку вона встигла прихопити з палаючого дому.

На балконах, вікнах Тбіліського залізничного вокзалу сушаться дитячі речі. В чекальнях для транзитних пасажирів живуть біженці. І жити їм тут не добу чи дві... Вони нетерпляче чекали на нас — ще звечора грузинське радіо повідомило про гуманітарний рейс з України. Діти довірливо зазирали нам до рук, старі намагалися не звертати увагу на принесені ящики — навіть у нинішньому становищі вимушених жебраків трималися з притаманною грузинам гідністю. Легкоодягнені, дехто просто в капцях на босу ногу — хто у чому втік від смерті. З очей матерів ще й досі не стерся страх за життя дітей, вагітні жінки з розпухлими, розбитими до крові ногами важко переводять дихання, старі з почорнілими від горя обличчями... Вони підвелися мов слухняні школярики з появою учителя.

Керівник делегації Лариса Мельник хотіла сказати цим людям якісь втішні слова. І не змогла. Вона просто заплакала. Ми нічим не могли втішити бідолашних вигнанців. Бо вони і ми знали, що вагітні народжуватимуть дітей під чужим дахом, старі помиратимуть далеко від рідних кладовищ. Одноногий інвалід загубив у Сванетії сестру — він не може її знайти і тепер побивається, не соромлячись чоловічих сліз. А ця жінка, Манана, вже ніколи не знайде своїх синів: вона опритомніла вночі і побачила біля себе два маленькі розтерзані тільця — могилу для них вигрібала руками. Софія втратила чоловіка — його серце «для науки» одноосельцям вирвали з грудей і викинули псам. Собаки на відміну від двоногих відвернулися від людського м'яса... Не приведи Господи, побачити у сні, що перенесли і пам'ятають ці люди.

Старенька бабуся погладила мою руку: «Не плач, я молюся, щоб ваш народ оминуло горе...»

Роздратовані малими зарплатами, інфляцією і дорожнечею, засмикані власним тяжким життям, ми не хочемо знати, що десь є ще більше горе. Я припускаю, що хтось, прочитавши про цей благодійний рейс, тільки ще більше роззердиться: самим нічого їсти. Не знаю, чи могли б ви спокійно жувати свій кусень, побачивши очі грузинських біженців.

Вручаючи скромні дари від імені України, ніхто й словом не прохопився, що зібрати і привезти вантаж було важко не лише через брак товарів, а й через черствість та хамство, які ніколи не були дефіцитом. На шість годин запізнився наш літак у Тбілісі: затримали не ракети абхазької сторони — рідні митники. Вони категорично відмовилися випускати літак із «стратегічними запасами» мила й постільної білизни за межі держави: «Українським законодавством не передбачено вивезення гуманітарної допомоги. Ввозити — будь ласка...» Невесело жити в країні, де згідно з законами на перспективу запрограмована лише простягнута рука.

Можна було вилетіти без проблем: оформивши рейс як... комерційний. Зміна «профілю» вимагала «дрібниці» — лише 1500 доларів. Тільки після численних узгоджень та втручання «верхів» митниця підняла «шлагбаум». (Підлітаючи до Кавказу, найбільше боялися не обстрілу, а грузинських законів: а що, як забороняють «ввезення гуманітарної допомоги»). Київська фірма «Одяг» накрутила такі націнки на товари для біженців, наче наперед солідаризувалася з бориспільськими митниками у визначенні поїздки.

В таку цілком аполітичну справу, якою у всьому світі вважається гуманітарна допомога, втрутилася політика. Студенти-грузини з Київського інституту міжнародних відносин «дипломатично» відмовилися допомогти вантажити ящики з продуктами для земляків, пояснивши це... антипатією до Шеварднадзе. А вже після повернення з Тбілісі Ларисі Федорівні дісталося від «пильного» колеги з Федерації: «попхалися з допомогою, не зробивши політичної оцінки грузинських подій». Наче профспілкова делегація везла не ящики з милом, а ноту протесту одній з протиборчих сторін.

У тбіліських храмах моляться за весь український народ.

Грузія спустошена війною. Щоб купити буханець хліба, люди ще звечора займають черги, гріючись біля вогнищ. Уже кілька років не опалюються будинки, немає теплої води, перебої з холодною, електрикою. Мінімальна заробітна плата становить 12 тисяч національних купонів, середня — 20 тисяч. А кілограм м'яса коштує 50 тисяч! У тбіліссців згаслі погляди, на вулицях майже не чути сміху. Найбільше людям дошкуляє братовбивча війна. Але від жодного грузина ми не почули: «Навіщо нам ця незалежність? У Союзі була ковбаса...» Повертаючись до Києва, я гірко думала, що патріотизм і гідність не можна перевезти навіть надійним військовим літаком.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Лжерелігії

Сіяли атеїзм, пожинаємо «Юсмалос»

Міністерство внутрішніх справ України провело брифінг для українських та іноземних журналістів з приводу діяльності так званого Великого Білого братства.

На брифінгу виступив перший заступник міністра внутрішніх справ генерал-полковник В.Недригайло. Він спростував повідомлення деяких газет, зокрема «Известий», що нібито вже були спроби самоспалення членів «Білого братства». На сьогодні ситуація в Києві, повідомив В.Недригайло, повністю контролюється. «Братів», а їх уже майже 500 чоловік, затримано і розміщено в приймомниках-розподільниках ГУВС м. Києва. Оголошено розшук лідерів «Білого братства» Юрія Кривоногова та Марини Цвігун. В усі країни СНД та до Інтерполу розіслано їхні фотографії та прикмети, а також листи з проханням посприяти затриманню злочинної пари. До речі, злочин інкримінується поки що лише Юрію Кривоногову (шахрайство, самовільне захоплення землі, доведення людей до самогубства), Марину Цвігун вважають його жертвою.

Колишній чоловік Марії Деві Христос (М.Цвігун) Микола Цвігун повідомив, що Марина залишила сім'ю після першої зустрічі з Кривоноговим. Вмовляння чоловіка й 16-річного сина Віталія повернутися додому не подіяли.

Владика Філарет, заступник Патріарха Київського і всієї України, сказав на брифінгу, що феномен «Білого братства», до якого пішли сотні молодих людей, пояснюється недавньою тотальною атеїзацією нашого суспільства. Невігласи, які вперше почули про Біблію, Богородицю, Христа від Кривоногова, легко потрапили до його тенет, повіривши в божевільні постулати вигаданої ним нової віри «Юсмалос».

Представник психіатрії О.Насінник несподівано заявив на брифінгу, і це виглядало як явна спроба психіатрів не завдавати собі зайвих клопотів «юсмаліанами», що «брати» абсолютно здорові люди. Він застеріг вживати такі терміни, як «зомбування» чи «кодування», пояснивши, що ці поняття ще не вивчені медициною.

Виступ Насінника викликав гнівний протест матерів «братів», які об'єдналися в громадський комітет «Порятунок». Зокрема, його голова Т.Устиновська повідомила журналістів, що її син, який, став членом «Білого братства», не впізнає свою рідну матір. Він явно закодований Ю.Кривоноговим, який, володіючи гіпнозом, екстрасенсорикою, містичною йогою, перетворив «Біле братство» на психокультову організацію. Ще одна мати, Л.Самійленко, повідомила, що Кривоногов давно ставить досліди на дітях. Зокрема, вона стверджує, що ось уже два роки в 132-у київську школу на Теремках хтось підкидає учням «веселу жуйку» — психотропні препарати, що паралізують волю дітей. Підозра падає на Кривоногова, тому що неподалік розташований Інститут кібернетики, де тривалий час працював нинішній «пророк» Юоан Свамі. Т.Устиновська закликала правоохоронні органи звернути також увагу на діяльність інших сект, які нині безконтрольно діють в Україні, — Церкву Єднання преподобного Муна, «Свідомість Крішни» тощо. Якщо не припинити цієї вакханалії, то діяльність фанатів «Білого братства» незабаром згадуватимемо як невинні пустощі. Лжерелігії принесуть в Україну велику біду.

Валентин ЛАБУНСЬКИЙ. Фото Анатолія ПІДДУБНОГО (Укрінформ).

Вернісаж новин

Кому — в єврейську, кому — в німецьку

У Полтавській середній школі N5 відкрито єврейську та німецьку недільні школи. Бажаючих навчатися в них не бракує: вже набрано 10 єврейських та 6 німецьких класів. Для обласного центру це подія неабияка, оскільки тут здавна мешкають численні громади цих народів. Отож віднині вони мають чудову змогу вивчати рідну мову, культуру, історію.

Три критерії добору

Ярмарок спеціалістів відбувся у Харківському державному автомобільно-дорожньому технічному університеті. Сюди прибули відповідальні працівники автомобільно-дорожньої галузі не лише з Харкова й області, а й з інших регіонів України, в тому числі з Республіки Крим, Росії.

Мета ярмарку — укласти договори виробників з вищим навчальним закладом про підготовку спеціалістів. Річ у тім, що університет прагне забезпечити своїх випускників роботою за фахом.

— А ми, в свою чергу, піклуємося, щоб якість підготовки наших спеціалістів відповідала справді університетському рівню. Адже вуз не лише змінив назву, а й серйозно, плідно працює над зміною змісту освіти, — сказав у виступі під час відкриття ярмарку ректор ХДАДТУ, професор Туренко.

Добір майбутніх випускників проходив за трьома основними критеріями: професійні знання, творчі здібності та особисті якості студента.

40 відсотків космічного пирога

За попередньою домовленістю, Україна отримає 40 відсотків космічного спадку СРСР. Такі результати переговорів на сесії Асамблеї ІНМАРСАТ (організації мобільного супутникового зв'язку, яка об'єднує понад 60 країн світу). Українська сторона була представлена Національним космічним агентством, повноваження якого в ІНМАРСАТ визнало керівництво цієї авторитетної міжнародної організації.

Генерали й академіки об'єднують зусилля

На зустрічі міністра оборони України генерал-полковника Віталія Радецького з Президентом АН України академіком Борисом Патоном йшлося про необхідність якомога скоріше стабілізувати військово-технічну політику держави, створити національний військово-промисловий комплекс та сформувати програму розвитку озброєння і військової техніки. Міністерство оборони має виступити ініціатором і замовником нових видів озброєнь. Для координації зусиль конструкторських бюро відповідних підприємств вирішено створити державну військово-промислову комісію.

А Шимановський, виявляється, доводився Рильському родичем. Правда, далеким

Таке сенсаційне повідомлення зробила польська дослідниця Тереза Хилінська у Кіровограді на міжнародній науковій конференції, присвяченій видатному композитору. Те, що Кароль Шимановський, чиє ім'я стоїть другим після Шопена в ряду найвидатніших польських творців музики, народився на Україні, тут жив і творив до вимушеної еміграції — загалом відомо. Але пані Тереза дослідила, що його предки оселилися в нашім краї в другій половині XVI століття. А наприкінці XVIII генеалогічне дерево Шимановських переплелося з родом Простишевських, з якого походять предки видатного українського поета академіка Максима Рильського.

За повідомленнями наших власних і громадських кореспондентів Г.ГРИНЯ, О.ПОНОМАРЕНКО, К.КІНДРАСЬ, М. ВОЛОКА і прес-служби Міністерства оборони.

Соціальний зріз: повертаючись до надрукованого

ВДАРИМО ПО «АВТОЗАГАРБНИКАХ»... ТОЛЕРАНТНІСТЮ

НА ОДЕЩИНІ ЗНАХАБНІЛІ ДЕРЖЧИНОВНИКИ ПРОДОВЖУЮТЬ ГЛУМИТИСЯ НАД ПРОСТИМ ЛЮДОМ

Думаю, навіть за так званих застійних часів, коли можновладцям від компартії дозволялося все, до такого цинізму й такої зухвалості державні чиновники навряд чи дійшли. По-перше, не посміли робити подібне так відверто. По-друге, коли б вже набули отакі факти широкого розголосу, то партійні органи, щоб якось захистити своє реноме, пожертвували хоч одним-двома чиновниками, котрі надто «зарвалися». А тут... Словом, обставини змушують нас знову повернутися до недавньої публікації під заголовком «Автозагарбники» («ГУ» за 27 липня). Переповідати публікацію не станемо — хто прочитав, той, сподіваємося, запам'ятав. А ось про дальший перебіг подій розповімо.

На сесії Одеської обласної Ради, що відбулася недавно, вирішено було обговорити, як виконує вона нею ж таки прийняте раніше рішення «Про результати роботи депутатської комісії у зв'язку із звертаннями громадян стосовно придбання автомашин за здану сільськогосподарську продукцію». І не випадково. Депутати не могли не помітити надто великої різниці між своїм рішенням і наступним розпорядженням представника Президента в області: у першому документі, окрім усього іншого, пропонувалося «провести службове розслідування фактів протизаконного придбання автомашин службовими особами, розглянути їхню відповідність посадам, які вони обіймають», а в другому — керівників, причетних до розподілу автомобілів, «суворо попередили», а урядовців, котрі оті авто незаконно загарбали, відібравши у безпосередніх виробників сільгосп. продукції, лише зобов'язали відшкодувати різницю між пільговими й роздрібними цінами. А про відповідність «автозагарбників» керівним посадам в облдержадміністрації, схоже, й мови не вели.

Це досить яскраво засвідчив, зокрема, виступ на сесії першого заступника глави облдержадміністрації Бориса Стреченя. О, яких об'єктивних, яких делікатних він слів добирав, аби хоч якось вигородити підлеглих чиновників. Дійшов навіть того, що закликав депутатів виявити до них толерантність, чинити «об'єктивно й справедливо», бо люди ці, мовляв, присвятили своє життя землі, селу. Чи ж не глум це над обдуреними механізаторами й тваринниками? А знахабнілі чиновники, бачачи таку безпринципність начальства навіть щодо нього, поводяться, користуючись словечком Бориса Миколайовича Стреченя, не надто толерантно. Міркуйте самі: керівним особам, які незаконно придбали авто за пільговими цінами, держадміністрація запропонувала, як уже сказано, внести доплату десь так від 307 до 688 тисяч карбованців. Здавалося, мали б із вдячністю поспішити виконати таке поблажливе розпорядження, адже ціна на ту ж «Таврію» тепер уже перевищила 15 мільйонів карбованців. Та де там! Лише 9 службових осіб відшкодували різницю цілком, ще 23 — почасти, а 27 чиновників навідруб відмовилися те робити. Держадміністрації нічого іншого не лишалося, як звернутися по допомогу до прокурора. Той змушений був направити до народних судів позовні заяви про відшкодування завданих державі збитків. І після цього оті «найхитріші» продовжують сидіти в керівних кріслах.

Ще деталь: 33 мешканці села, які продавали державі м'ясо з власних підсобних господарств, по суті, за безцінь, сподіваючись на автомобілі за пільговими цінами й здобувши право на їх придбання, вже більш як півтора року ніяк не дочекаються обіцяного. З цього приводу Б. Стречень повідомив таке: ми звернулися до Кабінету міністрів, щоб автомашини для них таки поставили, причому — за цінами того часу. Виходить, доплату до нинішньої ціни, — а це сотні мільйонів карбованців, — пропонують зробити з бюджету, тобто за рахунок усіх нас з вами. Але чому, запитували депутати, не за рахунок тих, хто свого часу оті машини незаконно привласнив? Та ба: відповіді вони не дочекалися. Як і на ряд інших своїх запитань. Чи може й далі, скажімо, вершити нагляд за правозаконністю прокурор Великомихайлівського району, який придбав автомобіль... як колгоспний агроном?

Депутат Олександр Свірський з сумом зазначив: обдурені селяни, їхні сусіди й односельці тепер відмовляються продавати сільгосппродукти державі з власних підсобних господарств; і поки в керівниках ходитимуть люди, що себе отак скомпрометували, ситуацію не зламати. Своє обурення поблажливістю держадміністрації до знахабнілих чиновників висловили голова тимчасової депутатської комісії, яка перевіряла факти зловживань, Іван Дюльгер, інші учасники сесії. У прийнятому рішенні записали, щоб держадміністрація таки виконала досі нехтуване нею попереднє рішення Ради, насамперед у тій частині, де йдеться про відповідність «автозагарбників» керівним посадам.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

З пошти

ЦІНИ СКАЧУТЬ, ЛЮДИ ПЛАЧУТЬ...

Багатьом нашим читачам незрозуміло, чому так шалено скачуть ціни. Автори нижченаведених листів не просто обурюються дороженечею товарів, а й називають власні підходи щодо ціноутворення.

ВСТАНОВИТИ РОЗУМНУ РІЗНИЦЮ

Ціни мають визначати тільки ті, хто виготовляє і реалізує продукцію. А уряд повинен встановити розумну різницю в оцінюванні витрат їхніх зусиль на роботу. Це дасть можливість й державі прогнозувати суми, що мають надійти до державного бюджету. Відпаде потреба у встановленні всіляких торговельних надбавок, адже це призводить до анархії цін у торгівлі.

Анатолій СТЕБЛІН.

Миколаїв.

ТВОРЯТЬ, ЩО ХОЧУТЬ

У наших магазинах ціни на продукти чомусь змінюються мало не щодня, а може, й кілька разів на день. Механізм формування цін ніде не фіксують, не контролюються, а знахабнілі торгаші користуються з цього. Їй-богу, враження таке, що подивився на стелю — і написав ціну. Думаю, що відповідні служби мусять за цим стежити і, зрештою встановити якісь межі зростанню цін. Порушників потрібно виганяти з торгівлі, щоб вони більше не могли туди потрапити.

Федот БОБИЛЬОВ.

Костянтинівка Донецької області.

«БОРОДАТІ» ТОВАРИ

У нас створено безліч різних фірм, кооперативів, є немало посередників, котрі не виробляють жодної продукції, а тільки наживаються на чужій праці. Готова продукція проходить ч[ерез] усі ці структури і врешті обростає [та]кими цінами, що аж моторошно від них. Чому б не створити такі умови, щоб продукція безпосередньо від виробників через магазини потрапляла до рук споживача, минаючи всі оті липучі бар'єри. Чи декотрим з уряду така ситуація вигідна? Чи, може, вони самі причетні до тих посередників?

В. ПОПЛАВСЬКИЙ, пенсіонер.

Кривий Ріг.

САМОДІЯЛЬНІСТЬ ТУТ НЕПРИПУСТИМА

Я так розумію, що в кожному регіоні є власна політика ціноутворення. Ще тільки починаються розмови про підвищення цін, а в наших магазинах їх уже підвищено. І люди змушені купувати, бо поблизу інших магазинів нема, а до райцентру далеко. Невже не можна визначити певну межу, щоб не було такої самодіяльності в ціноутворенні на місцях, особливо в таких віддалених, як наше село.

Г. ГАПИН.

Литячі Заліщицького району Тернопільської області.

Спорт

ДИТЯЧИЙ СПОРТ ІЗ КОМЕРЦІЄЮ ДРУЖИТЬ... ОТ!

ЦІКАВИЙ ДОСВІД ВИЖИВАННЯ НАКОПИЧИЛА ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ДЮСШ-7, ЯКІЙ ЦЬОГО РОКУ СПОВНИЛОСЯ ДВАДЦЯТЬ РОКІВ

Мабуть, читач чекає вже звичних нарікань на об'єктивні труднощі, котрі нині переживають усі країни СНД, а в них — буквально кожний колектив. І, звичайно ж, спорт, пов'язані з ним організації.

Так, спортшколам через матеріальні труднощі й злиденні часом не до виховання атлетів, не кажучи вже про свята, а тим більше ювілеї. Та в ДЮСШ-7 усе йде за заздалегідь наміченим планом: і тренування, і підготовка до ювілейних торжеств. Завдяки старанням і зусиллям директора Євгена Азимова школа не тільки тримається на плаву, а й навіть розвиває і вдосконалює свою матеріальну базу. Так, минулого року реконструйовано й капітально відремонтовано нове приміщення ДЮСШ-7 — колишній дитячий комбінат. Іде будівництво відновлювального центру, літніх роздягалень і гаража.

— Багато чого зроблено завдяки спонсорам, — каже, не приховуючи задоволення, Євген Якович Азимов. — У нас їх кілька, і ми обопільно зацікавлені.

Більше десяти років він керує школою. Починали в підвальному приміщенні, як кажуть спеціалісти від спорту — культивуючи футбол, кульову стрільбу, легку атлетику. Щось забирали, щось додавали, але футболові й легкій атлетиці тут залишилися вірні.

Про спортивні результати, мабуть, не варто багато говорити. Як і в інших подібних учбових закладах, тут були, є й будуть свої чемпіони, призери різного рангу. Так, на обласних змаганнях з легкої атлетики «гримлять» Наталка Кур'ята, Олександр Чорнуха, Олексій Сичов, Ганна Злобич, Юлія Колода, Олена Полтавей, Марина Лук'яненко і директорова донька Юлія Азимова.

Так от, спонсори... Який, вибачте, комерційний інтерес до скромної спортшколи?

— А щонайпряміший, — вважає Азимов. — Реклама і ще раз реклама. Ось гряде ювілей, і ми через пресу, радіо й телебачення постараємося назвати їх.

Ні, безкорисливістю тут не пахне. Малому підприємству «Володимир» школа надає... роботу. Воно споруджує шкільний готель. Згідно з договором про довгострокове співробітництво МП робить спортмайданчики, буде паркан, здійснює поточний ремонт приміщень. Крім того, школі оплачує поїздки автотранспортом по... картоплю для колективу викладачів школи, обіцяє подарувати телевізор... Так що спасибі директорові МП Володимиру Кузьміну.

Ще одне місцеве МП — «Міраж» (директор В'ячеслав Ляшенко) — кревно зацікавлене в ділових зв'язках з ДЮСШ-7. Це підприємство виготовляє спортивні тренажери. Три з них встановлено в одному із залів спортшколи, який є демонстраційним для виробів «Міражу». А хлопчики й дівчатка безкоштовно експлуатують ці снаряди.

Той же «Міраж» щороку оплачує путівки для юних у спортивно-оздоровчий табір замість орендної плати за приміщення.

Науково-виробниче підприємство «Форвард» (Юрій Литвинчев) — третій «кит», на якому багато в чому тримається добробут ДЮСШ-7. Воно фінансує, зокрема, участь шкільних команд у літній першості міста з футболу.

Як вважає Євген Азимов, нічого ганебного в такій тісній змичці дитячого спорту з комерційними структурами нема. Більш того, це, за його висловом, має стати генеральною лінією діяльності всіх дитячо-юнацьких спортшкіл, спрямованої на виживання в умовах зародження ринку.

Микола БОНДАРЕНКО.

НА ФОТО: старший тренер, майстер спорту Світлана Сорочук на заняттях з Оленою Кухаловою.

Фото Анатолія КРАСНОЖОНА.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в. о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

◎ Рукописів не повертаємо.

◎ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Зам. 0312210.

1, 3, 4, 5, 6 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».